

Irina Staver,

Părinților mei

Toată copilăria mea se ascunde într-o livadă de meri înfloriți, primăvara

Demult nu v-am mai scris poeme
Constat de fapt că niciodată.
Credeam atunci că-i prea devreme,
Acum gândesc l-avoastră soartă.

Nu știu de ce, da-n vremuri grele,
Când ceața mi se-așterne-n drum
Eu vreau să vă dedic poeme,
Și-atâtea vreau ca să vă spun...

Vreau să vă spun că o duc bine,
Chiar dacă-n inimi e război,
Fie pământul în ruine,
Tot n-am să mă despart de voi.

Am îndurat zăpada vieții
Și Doamne, cât o să mai ningă...
Când mâna nu v-o pot atinge,
Privesc la voi ca prin oglindă.

Ești mamă-n ochiul meu cel drept
În celălalt ești tată, tu.
Prin viață când pornesc să merg
Vedeți ce-i bine și ce nu.

Sunt mare-acum și mică sunt
Și nu sunt încă mare om...
Nu pot, n-am cum să fiu ca voi
Părinți iubiți, cu dor de noi.

Mi-s ochii astăzi tot mai grei
Și peopa tot mai grea o simt...
Iertări, iertări părinții mei
Prea multe ploi s-au scurs în ei...

Vă scriu și azi, vă scriu și mâine
Și înc-atâția ani la rând...
Vă scriu cum pot, când rău, când bine
Căci urc de jos și firav sunt.